

Edition 28F 4/2008
ww w.aikidojournal.eu
www.aikidojournal.fr
premier partie

Alain Peyrache

*Aikido – Dojo
86 rue Masséna
69006 Lyon*

Herinnert u zich uw debuut in aikido?

Ja, dat herinner ik me. Maar is dat interessant voor uw lezers?

Natuurlijk! Ieder van ons begon op een dag en het is interessant om te weten hoe en waarom iemand als u begon.

Ik begon in 1964.

Hier in Lyon?

Tegelijk in Villefranche sur Saone en in Lyon. Het waren vrijwel de eerste aikido lessen in Lyon. Er waren erg weinig Aikidoka's op het moment, de hoogste graad was 3e kyu.

En bij wie heeft u getraind?

Met directe leerlingen van de grondlegger Morihei Ueshiba. We zijn begonnen met Nakazono, Noro, ena Tamura en gevolgd door Tada, Asai, Ichimura ...

Ik ben niet meteen begonnen bij de Japanners, maar per ongeluk bij Nocquet want ik was 14 jaar oud...Ik ging naar de eerste dojo in de buurt en de leraar - dit is een groot woord - was een leerling van Nocquet. Na een paar maanden realiseerde ik me dat niet was wat ik zocht en een aantal oudere leerlingen leidde me naar Lyon R8 Gordini (een heel tijdperk) - want in die tijd had ik geen vervoer - om de leerlingen te ontmoeten die met Nakazono werkten...

Dan een paar maanden later richtten de 'ouderen' een dojo op om te werken met de Japanse meesters, leerlingen van meester Ueshiba, die in Frankrijk en in Europa waren aangekomen. We stonden onder toezicht van een Judo voorzitter die federale posities wilde en het ons verplichtte te werken met Mochizuki en een hele hoop dingen dienden de belangen van deze administratieve judoka die het als geweldig middel zag zijn eigen hoorn te blazen, maar ons, dat kon ons niet schelen. Dit betekende dat er op dat moment van een beetje van alles wat werd gedaan in Aikido.

Hij is de zoon van Hiroo Mochizuki?

Ja, ze waren leerlingen van de zoon, toen was Floquet nog bij Mochizuki's zoon, later is hij verder gegaan. Als je in een judo club, als voorzitter van de club op wilde klimmen in de federale hiërarchie, werden we gedwongen te werken met deze mensen want zij werden erkend door de mensen van de FFJDA federatie. Maar dat was voor ons van geen belang.

Het was al een van de uitingen van het administratieve systeem ... Maar zeg, laten we van de gelegenheid gebruik maken om hierover te praten. De meeste beoefenaars weten het waarschijnlijk niet, maar men moet bedenken dat het judo jarenlang belangrijker was dan aikido, ten minste tot de splitsing van 1981, toen de FFLAB werd opgericht. De FFAAA heeft deze voorgedij (Tim: over Aikido) nog een enkele jaren aangehouden. Ik vertel u dit allemaal, omdat judo in minder dan een jaar is verdorven, juist vanwege dit administratieve systeem: lees bijvoorbeeld wat is gezegd door voormalig kampioen Levannier, pionier van de discipline! (een uittreksel van Alain Peyrache is onder aan deze pagina weergegeven) * Zie kader.

*Uw relatie met de officiële Federatie had een paar ups en downs...Niet behoren tot een kamp heeft als resultaat dat u onvermijdelijk wordt beschouwd als tegenstander. De kodokan beweging werd uiteindelijk gevestigd in een federatie. Dat was een grote fout. Destijds, de enige mogelijke structuren op gebied van sport was die van een federatie. We bleven daar, het functioneerde afdoende...tenminste in het begin. Bij zijn ontstaan was de Kodokan een priveschool. Zijn naam betekent letterlijk:"plaats waar de weg wordt onderwezen". De judo school van Jigoro Kano beoogde de algemen opleiding van de mens en had drie richtingen de fysieke opleiding, de martial art of gevechtsmethode en morele vorming. Zij hebben bijgedragen aan het verschuiven van judo in richting van puur sportieve doelen, in richting van competitie tegen iedere prijs. Op de mat is dit denkbeeld op het punt van verdwijnen. De zachte manier is niet een gemakkelijke, noch wordt het beste gebruik van de energie gerespecteerd. Deze maatstaf van belang voor de oefening, wordt nooit toegepast...bij het oefenen. Het is niet de strijder die dit veroorzaakt, maar de regels. Akkoord dat de regels fout zijn, maar ook en vooral het systeem. Deze verdorven werking veroorzaakt vaak doping gebruik want de vechter die doping gebruikt is een onderdeel van een competitieve logica gemotiveerd door de belofte van titels en geld. Het is het systeem dat veroordeeld moet worden en niet de jongen die het gewillige slachtoffer is, die is geconditioneerd. Als het verval bouwt op het begrip van kwantiteit heeft zo'n dimensie niets gemeen heeft met die van kwaliteit, welke het schaadt.

Teveel wedstrijden zijn dodelijk voor de kwaliteit langs die meetlat wordt het het enige doel. Als judo vervallen is, is dat niet vanwege de techniek, maar omdat de principes niet meer worden gerespecteerd.

Judo is echter oorspronkelijk ontworpen door Kano op basis van een sport, wat niet het geval is voor Aikido wat precies het tegenovergestelde is. Daarom is de schade veroorzaakt door de structuur van de discipline nog erger in aikido. Uitvoeren van een kunst als aikido in een sportief-systeem, met zijn sportieve logica, is met zekerheid het ergste dat kan gebeuren. Dit leidt onvermijdelijk tot iets anders dan aikido beoefenen en in een korte tijd.

De enige uitweg is om anders te werken dan binnen een sportief kader. Maar het kostte me een lange tijd om dit te begrijpen. Het is daarom dat ik de EPA in de jaren '90 heb gemaakt . Het doel van ieder systeem is macht.

Men creëert een systeem voor het oplossen van een probleem en je beseft dat wanneer het probleem is opgelost, het systeem geen andere reden meer heeft dan zichzelf te dienen.

Denk aan de betaling van het autovignet wat geen garantie geeft dat de ambtenaren die dit afhandelen daarvan betaald worden.

Het enige doel van een systeem is het garanderen van haar hiërarchie en voortbestaan. Hoe meer het wordt betwist, hoe minder toegankelijk voor democratie. Het volstaat om te kijken naar de wereldfederatie van Aikido en haar vele volgelingen. Soms denk ik dat zij over voldoende middelen beschikken om hun waanideeën af te dwingen en we zouden het land van de mensenrechten volgens echte autocraten hebben, en altijd voor een goed doel: een federaal aikido, officieel etc.. U kent hun literatuur net als ik.

Zeer snel, aan het begin van de jaren zeventig, werd ik lid van het bestuur van het FACV - in Frankrijk, in die tijd, was er de FACV (Franse Aikido Culturele Vereniging), die ongeveer 800 leden hadden en er was Nocquet (voormalig judoka, bodybuilder), van de Judo Federatie, die 3.000 leden vertegenwoordigde. Er was ook Mochizuki, een "grote leraar" die op zijn twintigste reeds de 6 dan in judo, in het karate, in Aikido, enz had verzameld. Hij had ongeveer hetzelfde aantal leerlingen. Deze bonden werkten met FFJDA judo, allemaal zaten reeds in het sportieve stelsel.

ACFA was voorhanden: we werkten met Nakazono, later Noro en erna met Tamura toen hij arriveerde.

We hadden de wens geen sport te worden. Dit stond zo vermeld in de statuten van onze verenigingen (de Franse Culturele Vereniging van Aikido ACFA = Association Culturelle Française d'Aikido en Europese Culturele Vereniging ACEA = French Cultural Association).

De ACFA werd opgeheven rond 1971-1972: ze stopte omdat er een eerste Franse hereniging was

UNA (National Aikido Union) tot aan 1981 toen we de judo federatie verlieten om met de meester Tamura de FFLAB op te richten en het is op dit moment dat er sprake was de oprichting van de FFAAA.

Een jaar later denk ik...

Neen, hetzelfde moment, u kent de geschiedenis nietwaar? Het was een bijeenkomst met de INSEP (Institut National du Sport et de l'Education Physique)... Aan alle vertegenwoordigers van het Franse Aikido werd gevraagd of zij de judo federatie (FFJDA) wilden verlaten, waaraan we na verloop van tijd steeds meer en meer werden onderworpen. Ze had bijvoorbeeld onze algemene vergadering verboden omdat de agenda haar niet beviel. Nou ja, buiten twee spilfiguren van de bond, was iedereen het erover eens om te vertrekken.

Dit werd gedaan. De volgende dag, sommigen bezette de lege stoelen die wij achterlieten door ons vertrek en zij werden de kaderleden van de FFAAA.

De FFJDA, d.w.z. de erkentelijke judokas hebben geprofiteerd door het bedreigen met zware sancties van judo clubs die FFLAB aikidoka's herbergen dat zij die zich niet conformeren te verwijzen naar de FFAAA of de deur te tonen.

Het is gebeurd met bijvoorbeeld mijn leerling Kader Bentata die van de een op andere dag de deur werd getoond van de judozaal van Montceau-les-Mine, als een beloning voor zijn trouw, zijn woord zijn gerechtigheid. Zijn geval is niet uniek omdat alle judoclubs instructie van hun federatie hadden ontvangen.

De oprichters van de FFLAB werden eveneens veroordeeld voor een tuchtraad bestaande uit judoka's. Opgemerkt moet worden dat de eerste bijeenkomst voor de oprichting van de FFLAB plaats vond op het hoofdkantoor van mijn dojo van Tassin la demi-Lune. De eerste stage vond plaats in Nevers Bourgogne, in de bond waar ik sinds jaren Regionale Technische afgevaardigde was.

Maar terug naar de chronologie

In de jaren zeventig werd de ACFA geliquideerd omdat op dat moment Guy Bonnefond president was en zijn vriend, de heer Pfeifer, was de voorzitter van Judo. Deze twee hadden een sterke relatie, zowel op persoonlijk als zakelijk vlak en behoorden kort tot dezelfde netwerken.

Pfeifer vertelde Bonnefond: "Het zou goed zijn om een vereniging voor Aikido te maken die jij zou besturen." In feite hadden we meer posities terwijl we in de minderheid waren...

Wij zeiden dat wanneer er twee grote federaties zouden zijn er een zou worden opgeslokt, maar als er een groep is, dit niet gebeurd.

En Pfeifer zorgde, in ons voordeel, voor een speciale statuut, ondanks onze minderheid in aantal, een meerderheid in structuur.

We kregen zes maanden om een nationale methode overeen te komen. De grootste moeilijkheid was tot overeenstemming komen over een nationale methode van Aikido. Want in Frankrijk bestaan er staatsdiploma's en Aikido staatsdiploma's. Niemand in de wereld bedenkt dit, maar wij, de Fransen, ja.

Dit betekent dat iedereen een examen kan doen, want voor de Staat zijn we gelijk, zoals voor bachelor, eender welk examen, maar om het examen te valideren is er een referentie nodig dat de vereiste prestaties beschrijft (deze referentie heette in die tijd de "nationale aanpak", verwijzend naar het eerste boek van meester Tamura). Het was daarom noodzakelijk iets dergelijks te bedenken. Het was dan ook het grootste probleem voor ons omdat Aikido is gekant tegen elk idee van methode – het is om deze reden dat er geen kata's zijn in Aikido, bijvoorbeeld.

Hoe Aikido te beoefenen en een graad te bedenken die je Aikido vaardigheden afstraft en precies doet wat Aikido vraagt je niet te doen? Kijk hier, dat is de vraag die ons werd gesteld.

Het is natuurlijk onmogelijk, maar gezien de omstandigheden, we hadden geen keus, hij moest iets bedenken.

Destijds is dit gedaan door meester Tamura. Meester Noro was reeds verdwenen uit het bondsleven en verzorgde zijn dojo "Het Noro instituut".

Meester Nakazano was teruggekeerd naar Amerika, walgend van het systeem van de Franse federaties, zich bewust van de schade die ze had veroorzaakt, er bleef niemand over dan meester Tamura niet veel begreep van de specifiek Franse nuances en op zijn leerlingen vertrouwde. Ik herinner me dat hij toen zei: "Jullie zijn mijn leerlingen, jullie hebben mijn vertrouwen, want als jullie me verraden kan ik niet terug naar Japan, want ik zou Aikido aan het Westen verkocht hebben en aan Judo. Dus vragen wij ons af hoe we een methode voor Aikido gaan bedenken, terwijl uit ethisch oogpunt onmogelijk is om te doen!"

Meester Tamura herinnerde zich meester Tada, uit Italië, die werkte met een soort "lijst" voor de Italianen. Dus hij ging meester Tada vragen of hij zo vriendelijke wilde zijn om hem de "lijst" te lenen, die men de Aikikai methode zou noemen, en als, in Europa, er behoefte was aan iets vergelijkbaars zei men "het is de Aikikai methode" en dus was het zo. Want voor ons was dat niet interessant.

Het hele gebeuren was zo vreemd voor een ware Aikido beoefenaar dat wij ervan overtuigd waren dat deze "onzin" geen effect op de Aikidoka hebben zou. Het was alleen bedoeld om te voldoen aan het ministerie. Fatale fout, er werd geen rekening gehouden met menselijk stomheid en machtszoekers bereid om om het even wat te ontwikkelen. Dit is een oude wet van entropie die ik veel te laat heb begrepen: "Wanneer het ergste zich aandient, kun je er niet meer om heen..."

De tweede reden is dat dit overeenstemt met het werking van elk persoon die nooit Aikido heeft beoefend. Dit gedrag is natuurlijk en cultureel het geeft hem de indruk Aikido te begrijpen wat hij nooit heeft geleerd, het stelt hem gerust omdat het lijkt op het leven van elke dag...

Sommige mensen zeggen zelfs dat ze Aikido aan de Franse cultuur aanpassen of verbeteren door de invoering van culturele concepten die er niets mee te maken hebben.

Om op de "lijst" terug te komen, meester Tada zei ja, maar een paar maanden later wilde hij meester Tamura te lijf omdat hij geloofde dat meester Tamura met de eer streek – want hij bracht een boek uit "De nationale methode" en tussen Japanners, is dat niet goed gevallen.

Na destijds erover gediscussieerd te hebben met Fujimoto, zijn assistent, heeft meester Tada onmiddellijk na deze zaak de "lijst" veranderd.

Trouwens op technisch niveau waren er belangrijke veranderingen. Namen van technieken zijn veranderd.

"Uchi kaiten sankyo", "Hiji kime osae" wij noemen het "Hiji gatame". Het waren technieken van Tada en men zei "het de Aikikai methode". Iedereen kan de rechtvaardigheid van deze formule meten: nooit heeft een Aikikai methode bestaan, niet meer vandaag dan gisteren.

Op Staatsniveau hadden we zes maanden de tijd gekregen om het eens te worden over de methode. Meester Tamura is Andre Nocquet gaan zien en vroeg hem van wie hij leerling was. *De heer* Nocquet vertelde hem dat hij leerling was van Ueshiba - hoewel hij is geroyeerd voor het leven door de stichter omdat hij competities wilde organiseren in Genève in 1961. Nocquet heeft daarom ingestemd, zijnde van hetzelfde huis, en ondertekende zonder de inhoud te lezen of all implicaties te begrijpen.

Maar we moesten een aantal technische problemen zien op te lossen waarvan we niet wisten hoe, de "technieken van Tada", het probleem van de namen, het onderwijs van Nocquet, hijzelf, was zo anders dat zijn studenten en hij niet in staat waren zich aan te passen aan de UNA.

Hij is snel weggegaan en korte tijd later op zoek naar een Japanse beschermer, heeft hij samengewerkt met Kobayashi. Dit verklaard waarom alle leerlingen van Kobayashi feitelijk leerlingen van Nocquet zijn, omgekeerd het onderricht van Kobayashi biedt ons niets interessants.

Nocquet ging toen naar de zoon van Mochizuki en zei tegen hem: "Ik zag je vader op de mat gezien, maar jou nooit." Hiroo Mochizuki hij antwoordde: "Dat klopt, ik heb nog nooit Aikido gedaan, ik doe wat mijn vader deed, dat is een bepaalde methode, het Yoseikan." En hij komt overeen met de Aikido methode: "Jij bent de enige die Aikido doet in Frankrijk," zei hij tegen hem. En hij tekende.

Het werd snel gedaan. Een nationale methode die niet bestond werd bedacht en aangenomen. Ze werd de Franse nationale aanpak – die gelukkig alleen bestaat in Frankrijk

En het is deze methode die wordt gehanteerd bij alle examens. In die tijd toen we dat deden werd er

gezegd: "het kan me niet schelen. Het is een Frans sausje die iedereen pleziert die geen Aikido doet. Waar wij in zijn geïnteresseerd is oefenen met onze leraren, dat is Aikido beoefenen." En al heel snel was er een linkerkant en een rechterkant. Maar binnen drie jaar is de rechterkant links geworden. Dat wil zeggen dat al snel er geen verschil meer was, simpelweg omdat incompetenten mensen zich er meester van hebben gemaakt. Het komt precies overeen met hun denken, hun begrip die ze niet hadden. Het is uitgegroeid tot een manier voor hen om zich te waarderen, terwijl het voor ons een verschrikking was. We dachten dat mensen dergelijke nonsens nooit zouden accepteren. Maar nee! Altijd de vertrouwde wet van de entropie: het verschijnsel is momenteel in allerlei gebieden waarneembaar.

Dus er was de UNA: na diverse bestuurlijke machtigingen vonden we dezelfde personen op dezelfde posities, behalve in het geval van de heer Pfeifer die een plaats het olympisch comité beoogde en daarvoor is een grote bond met een zeer aanzienlijk ledenbestand nodig. Maar met Aikido kunnen we dergelijke doelstellingen niet halen: Guy Bonnefond beoogde dus tegelijkertijd de positie van de heer Pfeifer. Aldus ontstond het idee van een bondsstaat waarbinnen elke discipline autonoom zou zijn. M Bonnefond zou aan het hoofd staan en de heer Pfeifer naar het Olympisch Comité gaan. Maar bij het gebruik bleek dit al snel gekkenwerk.

Zo zeer zelfs, dat toen we in een algemene vergadering over het verlaten van de bond wilden spreken, het Judo tegen de agenda was en verbood de algemene vergadering. Er werd daarom een buitengewone algemene vergadering gehouden waar de agenda was het vertrek. Deze werd gehouden bij INSEP met het gehele Franse technische en administratieve kader. Bij deze gelegenheid, vroegen we iedereen om zich uit te spreken: er waren twee mensen die niet bereid waren te gaan waren, naast uiteraard de heer Bonnefond die vervolgens aftrad.

Zeer snel reageerde Judo en herstelde voormalige bestuurders en gaf hen de posities die wij bekleedden. Zo namen zij de alle lege plaatsen en richtten FFAAA op met de hulp van judo. Het was in juni. In september was de invloed van het judo voelbaar: de FFJDA stuurt een brief naar alle dojos waarin staat dat iedereen van de FFLAB overgeplaatst moet worden. Het is hierdoor dat vele Aikido secties die werkten met meester Tamura op straat terecht kwamen.

Zo ontstond een groot gevoel van wantrouwen (om niet teveel te zeggen) met betrekking tot onze "broeders" die het judo geholpen hebben dat te doen en dat nog steeds voort bestaat. Bij het opnieuw lezen van de tekst uit die tijd, zien we het geweld, alleen al in de gebruikte bewoordingen, die verwijst naar de donkere periode van onderdrukking (vrij, samenwerking, etc.). Het is een spanningsveld, want het is een periode die werd beleefd als verraad. Diegenen die hebben geleid zijn nauwelijks in staat te vergeven. Daarin ligt de bron van de problemen, de moeilijkheid om overeenstemming te vinden en het feit dat er nu twee entiteiten bestaan. Van de 22500 beoefenaars die meester Tamura had, volgde minder dan 1000 hem in het eerste jaar.

Dit is een belangrijke les: wanneer een keuze tussen veiligheid, formaliteit, gemak en trouw aan de leraar, het verdedigen van traditionele Aikido, kortom alle waardevolle aspecten van Aikido zal 80% van de mensen kiezen voor gemak en hun eigenbelang, de lafheid!

Wanneer dit zelfbeeld ondraaglijk wordt, bekleden zij het later met voorwendsels die hun houding toentertijd uitleggen, waar zij nochtans opmerkelijk door een stilzwijgen hetgeen trouwens niemand hinderde.

De Chinese kunst van het oorlog leert: "Als je helden wilt, plaats uw soldaten achter een onoverbrugbare afgrond: jij zult slechts helden hebben ...". Dit is niet nieuw, niet specifiek voor Frankrijk of Europa. Het is in de moeilijkheid dat men de kwaliteit van de mensen meet.

Het is waar dat voor de jonge beoefenaars die net beginnen, zij geen kennis hebben van de eigenaardigheden van het lokale Aikido, het is niet gemakkelijk te begrijpen, de emotie zal de balans de een of de andere kant doen kantelen. De FFLAB bestond drie, vier jaar: begonnen we onze dojos en leerlingen aan te sterken, want technisch en pedagogisch was het op weg. Men kan mooi praten over het doen van Aikido, op een gegeven moment moeten we het werkelijk doen.

We hadden een staf van dertien nationale technici, dat RTN heette – Responsables techniques nationaux- waar ik deel van uitmaakte: in die tijd was ik onder andere betrokken bij het jaarprogramma.

Dit was tot aan de jaren 1986-87 toen begonnen de twee federaties te onderhandelen en het ministerie zei: "Haal de 'L' uit FFLAB en u zult niet langer vrij zijn!". Het was toen dat ik vertrok. Omdat we opnieuw begonnen met dezelfde onzin. Met dezelfde personen die ons aanvankelijk verraden, die uit opportunisme terugkeerde om hun plek in te nemen.

We zagen dezelfde personen hun macht terugkrijgen en opnieuw de manier van werken opleggen zoals we ervoor hadden, die mij niet beviel en die volledig afdwaalde van Aikido om te verworden tot een soort van Frans specifiek Aikido.

Ik herinner me de meeting in Dijon waar een voorzitter van de bond klaagde dat we niet naar hem luisterden, maar naar de RTN.

De "bestuurders" klaagden dat ze geen krediet hadden, de beoefenaars luisterden naar de meesters. Het was op deze bijeenkomst dat de technici op de schietstoel terechtkwamen, de knop ter bediening van de "bestuurders". Dit is de bron van het huidige functioneren waar de Aikido meesters 20 toestemmingen verwachtten voordat je de mond opent.

Het is hierom dat ik ben vertrokken, want wat mij interesseerde was het Aikido doen dat ik kende van de vroege jaren, in de jaren zestig, met de leerlingen van de oprichter van Aikido.

Ik betreur het dat de FFLAB niet verder ging op de weg die ze was ingeslagen.

Het is onder ministeriële druk, de administratieve druk, die wordt uitgevoerd en vanwege alle personen die het erna had verzameld, die ons eerder verraden, en die hun plaats terugkregen. In het land van de mensenrechten en de democratie, werd het onmogelijk om Aikido te beoefenen dat me oorspronkelijk had geïnteresseerd.

Onze fout was het accepteren van de voorwaarden van de overheid, de diploma's van de overheid, alles bij elkaar heeft het sportieve stelsel in staat gesteld de geest en essentie van onze discipline in enkele jaren te verwijderen.

Het was Aikido dat me interesseerde, niet de rest. Men bedacht zaken die er niet waren, bedacht om de overheid te plezieren en het Franse spel te spelen van alles bedacht om maar iets anders te doen. Maar het bleek onmogelijk: dit "anders" zou nooit kunnen werken. In feite speelden we het spel van de overheid en slachtten Aikido. Ik ben daarom vertrokken om verder te gaan met het Aikido dat ik leuk vind. Dat is alles.

Dit keer was ik in staat de juistheid te meten van het idee dat we niet alles kunnen doen en het tegenovergestelde: we kunnen geen Aikido van enige kwaliteit ontwikkelen die tegelijkertijd wordt ontwikkeld volgens een werkwijze die het vernietigt.

Mijn leraren hebben mij van begin af aan geleerd: als je resultaat wil behalen, zul je keuzes moeten maken en de verkeerde vermijden. In die tijd werd ik me bewust van de enorme invloed die onze fouten en verkeerde keuzes hadden gehad. Ertegen in gaan? Onmogelijk: men kan niet alleen op tegen dergelijk systeem... Er restte mij niets dan het Aikido te beoefenen dat ik leuk vond met een ieder die interesse had. De principes en essentie van zo'n kunst en de democratie. Daar ligt de bron van mijn totale onverschilligheid voor het federale, administratieve leven, dat me mijn tijd liet verliezen ten koste van mijn oefening. Dit gaf mij veel tijd om te verdiepen in Aikido en mijn kunst te perfectioneren.

Toen meester Tamura in Frankrijk arriveerde en zich in Marseille vestigde, bent u daarheen verhuisd, of kwam hij naar Lyon?

Hij doceerde aan Marseille Marignane en Aix. Op dat moment had hij als leerlingen Roberto Arnulfo, Jo Counaris Claude Noble, etc..

Hij gaf bijvoorbeeld doordeweeks les bij Jean Zin en in het weekend kwam hij naar Lyon, Paris, etc. Aan het begin werd Aikido ontwikkeld ter hoogte van Parijs-Lyon-Marseille omdat de communicatie makkelijk verliep. Later ontwikkelde het zich verder in het oosten en als laatste het westen. Het is beetje zoals de hele geschiedenis van Frankrijk, het ontwikkeld zich altijd ter hoogte van Lyon-Parijs-Marseille en erna gaat het naar de zijden onderhevig aan verandering en door mensen die verhuizen.

Wij verwelkomden meester Tamura zeer, zeer vaak in Lyon. Toen waren er vijftien mensen op stage, de zaterdagochtend. De eerste stage in Lyon waren in Tronchet of in een kleine dojo van

80m2 in Croix-Rousse, waar we niet eens de helft van nodig hadden.

En u liet alles achter in 1987?

In 87-88, ik weet het niet precies het jaar meer, ben ik overal afgetreden. Ik was lid van de nationale examencommissie, ik was nationaal technisch verantwoordelijke (RTN), ik was lid van de stuurgroep, ik was bij commissie voor onderwijs, ik was degene die het jaarprogramma opstelde van de nationaal technisch verantwoordelijke (RTN) welke werd verspreid in de regio's.

Ik heb al mijn functies neergelegd en zei: "Ik zal de vernietiging van Aikido in Frankrijk niet tolereren, omdat je weer dezelfde nonsens verspreid" In 1980 werd er gezegd 'dit nooit meer' Wanneer er iets wordt gedaan, is het om iets anders te doen.

Het duurde drie of vier jaar om terug te vallen tot dezelfde werkwijze, om doodeenvoudige redenen die ik pas later begreep: wanneer je in hetzelfde omgeving blijft, je dezelfde keuzes maakt.

En de enige manier andere keuzes te maken, is weg te gaan en ander gedrag te krijgen. Aangezien intelligentie een resultaat is van de omgeving. Op de noordpool is een eskimo perfect aangepast, hij zal overleven. Maar jij zult van de kou sterven in vijf minuten, of van de honger. Maar omgekeerd, als je een Eskimo plaatst in Parijs, zal hij worden verpletterd bij de eerste kruising. Hij is niet aangepast: in deze omgeving is hij niet slim. U past zich aan de omgeving aan en u overleeft, zo niet gaat u ten onder.

Hetzelfde geldt voor Aikido, waar het waarde systeem tegenover het sportieve stelsel staat. Ik heb zelfs "Federatie en traditie" geschreven, een boek dat om deze kwestie gaat.

We hadden een omgeving als de UNA en we zeiden: "Dit past ons niet, we vertrekken omdat we meer willen". En we creëerden een systeem dat geheel anders werkt. Maar zodra we terugkwamen bij het bestuur van het Ministerie van Spel en Sport met onze examens stuitte we op hetzelfde functioneren want we hadden hetzelfde administratieve systeem, gehoorzaamde hetzelfde reglement dat leidt tot hetzelfde werken. Een vicieuze cirkel. En omdat we zeiden dat we dit niet langer wilden, ben ik weggegaan omdat ik niet wilde voldoen aan wat zij van mij wilden.

Ik verwachtte het functioneren te vinden dat we hadden bij het begin van de FFLAB, die we hadden aan het begin van de jaren zestig, welke mij beviel en die mij interesseerde. Toen heb ik ontslag genomen omdat ik het niet wilde accepteren, ik wilde niet horen dat men zei: "Peyrache verdedigde deze nonsens". Meer dan 90% van mijn tijd verdoen aan zaken die het tegenovergestelde zijn van we moeten doen in Aikido? Het interesseerde me niet: men verspilt zijn energie en we houden geen tijd over om Aikido te doen. Zie wat er momenteel gebeurt. Neem de leerlingen van meester Tamura: wat doen ze? Ze zijn in hun eigen dojo, hun onderwijs. 95% van de tijd doen ze wat? Het laatste compromis van de federatie, het voorbereiden van hun leerlingen om de graad te halen. Op welk moment oefenen ze wat meester Tamura hen heeft geleerd? De 5% van de tijd die resteert? Nu dan, waar zijn de leerlingen van meester Tamura? Bij hun eigen leerlingen kiest meer dan 90% het andere, het tegenovergestelde. Maar goed, het is niet wat ik is wilde doen. Het Franse Aikido is geheel niet interessant voor mij. Het moment dat u de (land-)grens passeert, komt u het niet tegen en is niemand er in geïnteresseerd. Zozeer zelfs dat de Fransen in het systeem aldaar, dat ze ontwikkelden, waarin ze werken, waardering van hun graad zoeken in Japan. Zij valideren zichzelf, niet met het Franse systeem, maar met graden, de Japanse diploma's, de Japanse werkwijze.

Dit is de schizofrenie van dit systeem. Een meerderheid van personen werkt in dit systeem omdat het overeenkomt met hun mentale model, hun cultuur. Net zoals judo toen ze de FFJDA in 1956 oprichtten. [Jean-Luc].

Levannier, zoals ik eerder zei, schrijft in zijn boek dat hij nooit geloofde dat na een jaar judo hierom niet meer zou bestaan door dit administratieve systeem. En men heeft dit in Aikido al een flink aantal jaar.

In sport er is dualiteit; in Aikido is er de weg van harmonie, de saamhorigheid. Hoe kun je Aikido doen door te functioneren binnen een systeem dat precies het tegenovergestelde doet? Dat kun je niet, het gaat nooit werken. Voor mij was er altijd deze samenhang (coherentie). Ik ben bij Aikido terecht gekomen omdat in Aikido bepaalde zaken mij interesseerden en die ik niet had in mijn

cultuur: het is dat wat mij verrijkt. Dat wil zeggen een blik op mijzelf met andere markeringspunten welke niet de Franse of westerse punten zijn. Dit is waarom het mij verrijkt. Als het gaat om hetzelfde te vinden in Aikido en het te corrumpieren dat interesseert me niet – want het is een doorn in het oog. Ik heb het niet nodig, ik ken het Franse systeem. Dus ik heb er geen behoefte aan, onder het mom van het verbeteren van Aikido, om opnieuw te doen wat ik iedere dag zag. Ik maakte een andere keuze.

Welke graad had u toen u de FFAB verliet?

In 83-84 was ik 6e dan, zoals alle RTN. We waren met dertien en waren allemaal 6e dan.

En het was toen dat u uw eigen organisatie maakte?

Niet echt. Ik bleef een eenvoudige leraar van de dojo, immers ik had alle federale functies neergelegd en dat bleef zo tot 1992. Ik gaf privé stages met mijn leerlingen- ik had reeds leerlingen over de grens- en zo werkte ik. Het enige probleem met zo functioneren is dat ik mijn leerlingen de federale examens moest voorleggen om hen een graad te geven. Het dwong mij te werken, als ik in de federale context wilde, met het laatste federale compromis.

Er zijn twee federaties die volledig tegengestelde opvattingen hebben van Aikido en om het eens te worden over een graad onderhandelen ze. Dat wil zeggen dat je 50% van je overtuigingen opgeeft om 50% te krijgen waarin je niet gelooft. Dit is stupiditeit van de zaak. Ziet u Mozart onderhandelen met Beethoven? Het idee zou niet eens in u opkomen, maar het is wat steeds gebeurd in Aikido. Verspilling van mijn tijd, onderwijzen van iets waar ik niet in geloof, welke me niet toestaat te verbeteren?

Mijn leerlingen blootstellen aan een jury met mijn leerlingen of mensen waarvan ik vaardigheden niet erken? Dat aanvaarden was voor mij onmogelijk. Ik zie mezelf niet de helft van de tijd, of zelfs meer, iets doen wat het omgekeerde is van wat ik geloof. Dus al snel merkte ik dat ik meer en meer afweek van de politieke insteek van de federatie, die de FFAB was geworden. Dus, mijn leerlingen vertelden me: "Doe iets! Maak een piramide in de FFAB!". Ik vertelde hen dat als we dat deden, we andere mensen hebben, maar we hetzelfde functioneren. Dezelfde werkwijze. Het zou niets veranderen. Zet er in de plaats meneer Anoniem (Tim: M. Tartenpion is hetzelfde als John Doe, een anoniem persoon) en hij zal de baas van het geheel worden. Wat ik wilde doen, is het Aikido waar ik in ben geïnteresseerd. Het is daarom dat we eruitstapten.

Dit was een zeer goede keuze, want is toen dat ik besepte dat federale opmaak van het eerste jaar zouden kunnen uitvoeren....

Ik merkte dezelfde federale reactie (de Franse conventie die niet bestaat in Aikido) terwijl ik het niet eens was met hen. Eenvoudig het eerste gebaar, wat zonder gedachte kwam, was een federaal gebaar. En ik zei: "maar nee, daar ben ik nu niet. Waarom gedraag ik me zo? Het is een gebaar dat wordt veroorzaakt door het Franse federaal functioneren waar geen plaats voor was in Aikido, waarom is het dat ik me zo gedraag?". En ik zei tegen mezelf dat ik daarmee moest stoppen.

En het is dit moment dat ik me realiseerde de kracht van conditioneren en dat je kunt lijden in zo'n systeem waar wordt geloofd dat het normaal is zo te denken en zich opeen bepaalde manier te gedragen die afwijkt van wat men wil. Later, zoals ik op technisch niveau ontdekte. Dat wil zeggen wat ik vond op een stage in België, te Brussel, met leerlingen die geen leerlingen waren van meester Tamura met leerlingen die een andere geschiedenis hadden en ook technisch en pedagogisch had ik niet de problemen als in Frankrijk waar het niet werkte.

Natuurlijk, het was van buitenaf niet zichtbaar, maar van binnen weten we wanneer het niet functioneert zoals zou moeten...Je vraagt je af of er niet andere inconsistenties zijn. En je vind bij het analyseren van uw werk dat u wit zegt, maar zwart doet. De hele tijd.

Het is verbazingwekkend: men spreekt en werkt systematisch tegenovergesteld – en men realiseert het niet eens!

Alle leraren maken grote voordrachten over het centrum, de Seika Tanden, haar gebruik en bij de eerste techniek constateren we dat het slechts woorden zijn en fysiek men precies tegenovergesteld werkt. We maken grote theorieën over Ma-ai en bij de eerste techniek plegen we zelfmoord. En dus maakte ik alles coherent inclusief het technische deel. Het had een administratief kader

nodig. Maar wanneer we het een administratief kader geven door het oprichten van een nieuwe federatie we reproduceren dat waarvan ze afstand wilden nemen. Vandaar het idee van een school (dojo) en niet een federatie. Hier hadden we het idee iets universeels te creëren dat zegt: "Wij doen geen Frans Aikido". Op dit moment is het Europees. Het centrum van Europa is Brussel, onze basis is in Brussel. Het werkt buiten de grenzen want Aikido is mondiaal het is iets dat we overal moeten vinden. En we proberen zeer nauw te volgen wat meester Ueshiba onderwees.

Om dat te laten functioneren is er geen kader nodig boven de leraren en die iets oplegt. Het moet zijn zoals in Japan: "een leraar, een dojo".

De leraar in zijn dojo bepaalt zijn pedagogie, hij ontvangt geen orders van buitenaf. Hij doet iets van waarde? Perfect, erg goed; hij doet iets verkeerd, jammer. Hij verantwoordt zich alleen aan zijn leraar; dit is de enige autoriteit waar hij verbintenis mee heeft. Het administratieve kader en haar functioneren bemoeit zich nooit met de dojo, niet voor het technische of graden, of wat dan ook. In feite in de meeste gevallen, om de autonomie van de dojos, te bewaren, schrijft de EPA ze nooit aan.

Het is eenvoudig een minimaal administratief kader dat mensen samenbrengt die de wens hebben onafhankelijk te zijn en te werken met hun leraar zoals zij willen onder verantwoordelijkheid van diegene die hen onderwijst.

Als u een goede leraar kiest, goed voor u; als je een slechte hebt, verdien je niet anders, jammer voor je. Erg vaak denken mensen dat we functioneren zoals een federatie, dat er geen andere werkwijze mogelijk is. Welnu, wij demonstreren het tegendeel al meer dan vijftien jaar.

We doen een Aikido dat heel degelijk en heel correct is.

Maar het is verre van het Franse Aikido dat momenteel wordt beoefend dat niets te maken heeft met wat wij kennen...